

Arrest

nr. 99 776 van 26 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 november 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk is verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juli 2012 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 november 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.07.2012 bij onze diensten werd ingediend door: .

I. I. (R.R.: ...)

nationaliteit: Servië
geboren te Nis op (...)1974
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 25.05.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 26.07.2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

"II.1.1 De verwerende partij stelt dat het verzoekschrift tot regularisatie van verzoekende partij onontvankelijk is omdat de ingeroepen ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Het standaard medisch getuigschrift dd. 25 mei 2012 zou geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte vertonen.

"Artikel 9ter §3-3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (SS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4° lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 25.05.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 26.07.2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden."

In artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 staat letterlijk:

' §1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. '

Het gaat dus om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven OF over een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

In casu is het wel degelijk waar dat het leven van de verzoekende partij niet in gevaar zou zijn, maar zij riskeert wel een onmenselijke of vernederende behandeling in haar land van herkomst want een

adequate behandeling omtrent haar behandeling is daar niet aanwezig; dit werd uitgebreid beschreven in het verzoekschrift dd. 26 juli 2012.

De verwerende partij heeft haar onontvankelijkheidsbeslissing enkel gebaseerd op het 4de lid van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, met name dat de graad van ernst van de ziekte niet zou aangetoond worden.

De behandelende arts stelt echter wel in het medisch certificaat van 25 mei 2012 dat de verzoekende partij onderworpen moet worden aan, maandelijks, nauwgezette controle van minstens 1 jaar. Het feit dat de verzoekende partij zo zorgvuldig dient opgevolgd te worden voor haar medicatie en structurerende therapie impliceert dan ook de graad van de ernst van de ziekte.

Dit betekent dan ook dat de ziekte van de verzoekende partij ernstig genoeg is om regelmatig opgevolgd te worden en dat bijgevolg deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of een reëel risico van onmenselijke of vernederende behandeling aangezien er geen goede behandeling bestaat in haar land van herkomst zoals bedoeld in artikel 9ter § 1 van de wet van 15 december 1980.

Omwille van bovenstaande redenen meent de verzoekende partij dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

11.1.2. In arrest 33.829 van 9 november 2009 heeft Uw Raad beslist dat het ontbreken van informatie over de medische situatie op een medisch certificaat niet de ontvankelijkheid van de medische aanvraag, maar de gegrondheid betreft.

"En outre, le Conseil rappelle également que l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité, si elle n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la requérante, elle n'en comporte pas moins l'obligation d'informer celle-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, ainsi que celle de répondre, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressée.

Or, en l'occurrence, force est de convenir que la décision entreprise, en ce qu'elle dispose que " (...) les documents médicaux fournis du 21/04/08 et 14/04/2008 ne précisent aucunement si un traitement médicamenteux serait nécessaire. Or, ces informations sont non seulement utiles mais indispensables pour une appréciation de la demande au sens de la loi c'est à dire dans l'appréciation de la possibilité de traiter cette pathologie au pays d'origine ou de provenance " ne permet pas de comprendre en quoi cette carence doit, au regard des exigences prescrites par l'article 7, § 1er, de l'arrêté royal du 17 mai 2007, précité, mener au constat de l'irrecevabilité de la demande plutôt qu'à une appréciation critique dans le cadre de son bien-fondé.

Ook al zou er informatie ontbreken omtrent de graad van de ernst van de ziekte, mag dit geenszins leiden tot een onontvankelijkheidsbeslissing. Dit betreft een beslissing over de gegrondheid.

In arrest 33.030 van 22 oktober 2009, arrest 36.950 van 13 januari 2010 en arrest 43.529 van 20 mei 2010 bevestigde Uw Raad bovenstaande beslissing.

Om deze reden is de thans bestreden beslissing in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

11.1.3. Daarenboven indien de ingeroepen ziektes van de verzoekende partij niet duidelijk zouden zijn voor de verwerende partij, mag deze geenszins besluiten tot onontvankelijkheid.

In het arrest n° 26.762 van 30 april 2009 valt te lezen:

"Gezien de uitgebreide informatie die bijgevoegd werd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gezien geen enkele wetsbepaling, noch het KB van 17 mei 2007 verdere precisering geeft over wat verstaan dient te worden onder "medisch getuigschrift of onder "alle nuttige inlichtingen en "andere dienstige informatie, gezien uit de memorie van toelichting blijkt dat zelfs wanneer de medische toestand van een aanvrager niet 100% duidelijk is, onderzoek is aangewezen, gezien verzoeker medische getuigschriften en andere medische informatie bijbrengt bij zijn aanvraag waarin zijn gezondheidsproblematiek en een risico beschreven staan en gezien verzoekers prima facie beantwoorden aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, is het onzorgvuldig van de verwerende partij te stellen dat de aanvraag onontvankelijk is."

Als de medische situatie van de verzoekende partij dus niet 100 procent duidelijk zou zijn, mag de verwerende partij niet zomaar beslissen dat de regularisatieaanvraag onontvankelijk zou zijn. In dat geval zou verder onderzoek noodzakelijk zijn.

In casu voldoet de aanvraag van verzoekende partij aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, verwerende partij schendt dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel door de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

11.1.4. Bovendien is de bestreden beslissing een standaardmotivering en toont deze geenszins aan dat er rekening gehouden werd met de specifieke elementen van verzoekende partij zelf. Er kan in de beslissing geen enkele materiële of formele motivering teruggevonden worden waarin zou blijken dat dit wel het geval zou zijn. Ook in die zin schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet en stelt vast dat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit voormelde bepaling volgt dat de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient om medische redenen, bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient in te dienen, dat niet ouder is dan drie maanden (voorafgaand aan de indiening van de aanvraag) en dat melding maakt van de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. *In casu* legt verzoekende partij ter staving van haar aanvraag van 26 juli 2012 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld op datum van 25 mei 2012. Door verweerder wordt duidelijk in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het

standaard medisch getuigschrift dat door verzoekende partij werd ingediend geen enkele uitspraak omvat omtrent de graad van de ernst van de ziekte. Vervolgens verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet en besluit verweerder dat om reden dat één van de in artikel 9ter, § 1, vierde lid vereiste medische elementen ontbreken, de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt expliciet dat de aanvraag onontvankelijk kan worden verklaard wanneer het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid, hetgeen verwijst naar een standaard medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden (voorafgaand aan de indiening van de aanvraag) en dat melding maakt van de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Verzoekende partij betwist dat het medisch certificaat van 25 mei 2012 niet de graad van ernst van de ziekte vermeldt aangezien de behandelende arts duidelijk stelt dat zij aan een behandeling *“onderworpen moet worden aan, maandelijkse, nauwgezette controle voor minstens 1 jaar”*. Bijgevolg dient verzoekende partij opgevolgd te worden voor haar medicatie en therapie en dit impliceert dan ook de graad van de ernst van de ziekte.

Uit het medisch attest van 25 mei 2012 blijkt dat de behandelende arts de aandoening heeft vermeld en de noodzakelijk geachte behandeling. Het oordeel van verweerder dat hij uit deze beschrijving van de aandoening en de voorgeschreven behandeling geen uitspraak omtrent de graad van de ernst van de ziekte kan afleiden, is niet kennelijk onredelijk. Waar verzoekende partij verwijst naar de vereiste medicatie en therapie, die zij verder dient op te volgen en hieruit de ernst van haar aandoening afleidt, kan zij niet worden gevolgd. Het is niet uit de voorgeschreven behandeling *“maandelijkse, nauwgezette controle controle voor minstens 1 jaar”* dat verweerder de ernst van de aandoening kan afleiden. Artikel 9ter, § 1, 4° van de vreemdelingenwet schrijft immers uitdrukkelijk de voorwaarde voor dat het standaard medisch getuigschrift de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden. De wetgever maakt aldus een onderscheid tussen de omschrijving van een ziekte, de graad van de ernst van een ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling. Het is niet door naar de noodzakelijk geachte behandeling te verwijzen dat hieruit de graad van de ernst van de ziekte kan worden afgeleid. Uit de eenvoudige lezing van het voorgelegd medisch attest blijkt dat de aandoening en de noodzakelijk geachte behandeling is vermeld doch niet de graad van de ernst, zodat het niet opgaat om uit de voorgeschreven behandeling impliciet de graad van ernst af te leiden.

In haar betoog lijkt verzoekende partij aan te geven dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen enkel onontvankelijk kan worden verklaard indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit is echter slechts één van de vele redenen waarom een aanvraag onontvankelijk kan worden verklaard. Verzoekende partij lijkt artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts gedeeltelijk gelezen te hebben. Het betoog van verzoekende partij dat een aanvraag enkel onontvankelijk kan worden verklaard bij het ontbreken van informatie omtrent de ernst van de ziekte indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ingeroepen ziekte niet zou voldoen aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vindt geen steun in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd in haar betoog in de mate dat zij stelt dat een oordeel zou zijn geveld over de *“ernst van de ziekte”*. Uit de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen inhoudelijke beoordeling heeft gemaakt over de ernst van de ziekte, doch heeft gesteld dat er in het medisch getuigschrift *“geen enkele uitspraak (toont) omtrent de graad van de ernst van de ziekte”*.

Anders dan verzoekende partij voorhoudt, is er geen sprake van enige beoordeling van de inhoud van het medisch attest. Het komt de gemachtigde niet toe om uit de loutere vermelding van de aandoening en van de behandeling van de verzoekende partij de ernst af te leiden. Zulks maakt pas een inhoudelijke beoordeling uit, die de gemachtigde niet vermag te maken.

De verwijzing door verzoekende partij naar rechtspraak, kan geen afbreuk doen aan het voorgaande, nu deze rechtspraak betrekking heeft op het oude artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat inmiddels werd gewijzigd.

Met haar betoog maakt verzoekende partij geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Verzoekende partij meent dat er geen rekening is gehouden met de “specifieke elementen” waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het standaard medisch getuigschrift van 25 mei 2012, ingediend samen met de aanvraag om machtiging tot verblijf op 26 juli 2012. Voorts stelt verweerder vast, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, dat geen enkel ander medisch getuigschrift werd voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Na raadpleging van het administratief dossier blijkt dat verweerder zich bij het nemen van zijn beslissing gebaseerd heeft op elementen aanwezig in het administratief dossier. Dit wordt niet betwist door verzoekende partij, laat staan weerlegd. Verzoekende partij toont niet aan met welke “specifieke elementen” geen rekening zou zijn gehouden en duidt niet aan waarin verweerder in de bestreden beslissing zou zijn tekort geschoten. Verzoekende partij toont derhalve niet op aannemelijke wijze aan dat de zorgvuldigheidsverplichting werd geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“II.2.1. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.²

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

De formele motiveringsplicht impliceert echter geenszins dat het bestuur in zijn motivering naar elk feitelijk en juridisch detail uit het administratief dossier van betrokkene dient te verwijzen. Het bestuur moet in zijn besluit de feitelijke en juridische motieven vermelden die aan zijn besluit ten grondslag liggen maar moet niet opnieuw het gehele bewijs voeren dat aan de grondslag van zijn besluit ligt.

Indien men het voorwerp van de formele motiveringsplicht te extensief interpreteert dan zou er à la limite geen onderscheid meer bestaan tussen het administratief dossier van betrokkene - dat natuurlijk wel elke feitelijk en juridisch detail bevat - en het besluit zelf, wat uiteraard een absurde redenering is. Een te extensief geïnterpreteerde formele motiveringsplicht gaat in die zin tegen de geest zelf in van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - de bestuurde zou immers het bos niet meer door de bomen zien en al helemaal niets meer begrijpen van de motieven van het bestuur bij het nemen van de beslissing.

Er kan ter zake verwezen worden naar vaste rechtspraak van Uw Raad.³

Cf. in die zin ook OPDEBEEK en COOLSAET

Een beknopte, maar duidelijke weergave van de motieven in de beslissing zelf volstaat; lange uitweiding zijn niet noodzakelijk vereist. Zeker bij een gebonden bevoegdheid kan een beknopte motivering

volstaan. De gegevens waarop de beslissing steunt moet worden vermeld, maar niet gedetailleerd. De verplichting tot formele motivering mag men immers niet verwarren met het bewijs van de feiten.

De uitdrukkelijke motivering komt dus niet in de plaats van het dossier, maar moet wel berusten op de gegevens van het dossier die ten grondslag liggen aan de genomen beslissing.⁴

11.2.2. De verwerende partij stelt dus dat het verzoekschrift tot regularisatie van verzoekende partij onontvankelijk is omdat de ingeroepen ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Het standaard medisch getuigschrift dd. 17 februari 2012 zou geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte vertonen.

De verwerende partij formuleert haar beslissing als volgt:

"Artikel 9ter §3-3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4° lid en artikel 9ter §3, 30 volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 25.05.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 26.07.2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden."

11.2.3. De bestreden beslissing handelt voortdurend over 'de ziekte'. Nergens wordt in bovenstaande beslissing ook maar één woord gerept over de effectieve aandoeningen van de verzoekende partij zoals de post trombozesyndroom na DVT of het cerebrovasculair lijden en verhoogd cardiovasculair risicoprofiel zoals omschreven in het verzoekschrift tot medische regularisatie dat werd ingediend dd. 26 juli 2012.

Natuurlijk moet de verwerende partij niet elk detail van de ziekte vermelden (Cf. II.1), maar de naam van de ingeroepen ziekte en de reden waarom deze precieze ziekte niet aanvaardbaar zou zijn, is toch wel met minimum minimorum.

Bovendien is de bestreden beslissing een standaardmotivering en toont deze geenszins aan dat er rekening gehouden werd met de specifieke elementen van verzoekende partij zelf. Er kan in de beslissing geen enkele materiële of formele motivering teruggevonden worden waarin zou blijken dat dit wel het geval zou zijn.

Hoe kan de verzoekende partij met zekerheid weten dat bovenstaande beslissing handelt over haar aandoeningen?

Er wordt door de verwerende partij op geen enkele manier uiteengezet op welke feiten de thans bestreden beslissing genomen werd.

De verwerende partij hanteert echter een standaardmotivering om een medisch verzoekschrift onontvankelijk te verklaren.

De verwerende partij toont in haar beslissing geen enkele manier aan over welke ziekte het handelt en waarom de ziekte van de verzoekende partij geen direct gevaar voor het leven zou betekenen.

De verwerende partij heeft daarenboven geen enkele motivering waarom de ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Op geen enkele manier wordt er door de verwerende partij gemotiveerd, en zeker al niet formeel gemotiveerd, waarom de ingeroepen ziekte van de verzoekende partij niet levensbedreigend zou zijn.

Omwille van bovenstaande reden heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden."

2.4 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoekende partij aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar de juridische grondslag, zijnde artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet en vermeldt de bestreden beslissing de feitelijke overwegingen die aan deze beslissing ten grondslag liggen, met name dat verzoekende partij een standaard medisch getuigschrift

heeft ingediend, doch dat dit getuigschrift geen enkele vermelding omvat betreffende de graad van de ernst van de ziekte, zodat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is omdat er sprake zou zijn van een standaardmotivering, alsook omdat de bestreden beslissing de ziekte niet vernoemt en de reden waarom deze ziekte niet aanvaardbaar zou zijn.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. Uit de bespreking onder het eerste middel is reeds gebleken dat verweerder een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

In casu is de wet duidelijk, wanneer het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zoals *in casu*, kan de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk worden verklaard. Verweerder heeft duidelijk verwezen naar de juridische grondslag en naar alle relevante feitelijke gegevens die aantonen waarom verweerder van oordeel is dat de aanvraag van verzoekende partij niet voldoet aan de vermelde juridische grondslag. De motivering van verweerder die alle essentiële gegevens vermeldt, is ongeacht de al dan niet gestandaardiseerde motivering, afdoende gemotiveerd. Overigens is het voor de vaststelling dat het standaard medisch getuigschrift geen vermelding maakt van de graad van de ernst van de ziekte, niet noodzakelijk om de ziekte gedetailleerd te omschrijven en aan te geven waarom de ziekte geen direct gevaar voor het leven zou betekenen. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid ertoe gehouden is "verder" te motiveren.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke elementen. In de bestreden beslissing wordt zeer duidelijk verwezen naar het standaard medisch attest van 25 juni 2012 dat door verzoekende partij werd gevoegd bij haar aanvraag en wordt ook uitdrukkelijk aangegeven dat dit attest geen vermelding omvat van de graad van de ernst van de ziekte. Bovendien wordt duidelijk gesteld dat geen ander medisch getuigschrift werd voorgelegd opgesteld *conform* het model van het standaard medisch getuigschrift. Aldus wordt weldegelijk rekening gehouden met de specifieke elementen aangebracht door de verzoekende partij.

Met haar betoog toont verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en maakt zij geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aannemelijk.

In zoverre verzoekende partij de bedoeling heeft om opnieuw de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren, volstaat het *in casu* om te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN